

DUHOVNO ŽIVLJENJE

109

LA VIDA ESPIRITUAL
A VIDA ESPIRITUAL
THE SPIRITUAL LIFE

LETO III AÑO
SEPTEMBER 1936

BUENOS AIRES

DUHOVNO ŽIVLJENJE

izhaja mesečno.

Naročnina do konca leta samo 1 peso.

Uprava in uredništvo:

CASEROS 2780

Teléf. 61 - 4221

Capital

Telefon 61-4221. Kličesh lahko med pol 9 in 9 uro dop, od 12 do pol 2 ure pop. in po 7 uri zvečer. Kličesh lahko tudi drugi čas predpoldne, a najgotoveje me dokličiš v času, navedenem zgoraj.

V sredo in petek me ne išči in ne kliči, ker me navadno ni doma. Ta dneva obisku jem naše ljudi in se lahko zgodi, da se vidimo — če ne bom našel zaklenjenih vrat. Ustrašiti se me ni treba nič in ne imeti skrbi, s čim bi se mi postreglo.

Hladnik Janez — Caseros 2780.

POŠILJANJE NAROČNINE NAŠEMU LISTU:

Buenos Aires — Banco Germanico, Av. L. N. Alem 150. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj nam ona izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires — Banco Holandés — Bmé. Mitre 234. Kdor ima pri nji vlogo, mu ni treba pošiljati denarja, temveč lahko piše banki, naj ona nam izplača naročnino kar iz njegove hranilne vloge.

Buenos Aires, La Paternal. — J. Živec, Osorio 5087, sprejema naročnino in oglase.

Jugoslavija: Zadrúžna gospodarska banka v Ljubljani, Miklošičeva cesta, s pripombo: za Duhovno življenje, Buenos Aires

Brasil: Banco Germanico, Rio de Janeiro, Rua Alfandega 5 — Banco Germanico, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 19 — Banco Germanico, Santos, Rua 15 de Noviembre 164 — Banco Holandés, Sao Paulo, Rua Alvarez Penteado 23.

Paraguay: Banco Germanico, Asunción, Calle Pres. Franco esq. Chile.

Chile: Banco Germanico de la A. S., Santiago. Calle Huerfanos 833 — Banco Germanico, Valparaiso, Calle Pratt 238.

Holandško: Hollandsche Bank — Unie N. V., Heerengracht 432, Amsterdam, Holandia.

Nemško: Deutsch - Südamerikanische Bank A. G., Mohrenstrasse 20, Berlin.

Nov jugoslovanski konzul

Za opolnomočenega ministra konzula kraljevine Jugoslavije v Buenos Airesu je imenovan dr. IZIDOR CANKAR, bratranec znamenitega pisatelja Ivana Cankarja.

Dr. Izidor Cankar je Slovenec, rojen v Sremu l 1886 in je pomemben pisatelj in literaren kritik. Njegovi najpomembnejši spisi so OBISKI, S POTI, in uvodi k Zbranim spisom Ivana Cankarja, katere je izdajal od l 1925 dalje.

Največje delo njegovo pa je

"ZGODOVINA LIKOVNE UMETNOSTI"

monumentalno delo, ki nas seznani z vsemi pomembnimi umetninami na slovenskih tleh.

Dr. Izidor Cankar je deloval doslej kot vseučiliški profesor v Ljubljani. Predaval je umetnostno zgodovino.

Slovenci čutimo v tem imenovanju veliko zadoščenje in smo prepričani, da bomo v njem našli moža vrednega visoke službe in ga toplo pozdravljamo.

Obisk iz domovine.

V prvi polovici septembra se vrši v Buenos Airesu mednarodni kongres pisateljev. Pisatelji vseh narodov imajo namreč mednarodno organizacijo "Pen-Klub", ki ima vsako leto svoj svetovni kongres. Pred dvema leti je bil v Dubrovniku.

Na tukajšnji kongres pridejo iz Jugoslavije trije zastopniki.

Za Slovence pride PAVEL GOLJA, ravnatelj ljubljanskega gledališča. Za Hrvate pride BRANIMIR LIVADIČ, za Srbe pa VLADE POPOVIČ.

Pavel Golja je bil rojen 1887 v Trebnjem. Znan je postal posebno po "Petrčkovih poslednjih sanjah" in "Kulturni prireditvi v Črni mlaki".

Naši zastopniki so nastanjeni v hotelu "City".

Vsi na Saavedro!

6 sept. obletnica bazoviških žrtev. Sveta maša za njihov dušni mir in prošnja, naj Bog preloži te težke čase in se usmiljeno ozre na trpeči narod.

Ob pol 11 h. 6. sept. bo sveta maša v cerkvi kolegija poleg Luis Maria Saavedra. Naj noben veren Slovenec ne izostane, če mu je le mogoče priti.

PO KONCU GLAVE

Po koncu spet, rojaki tožne glave,
zdravimo se iz žalosti globoke!
Dovolj z nebes bridkosti in težave,
Spet šibo oče bo dejal iz roke.
V nas milostno se bo ozrl iz nova.
Naz pogubiti volja ni Njegova.

Bremena vajena so nam že pleča,
In vajena potu so naša čela.
Trud nam je brat in sestra nam nesreča,
Trpljenje in bridkost vsakdanja paša.
Razvadila Slovenca ni usoda,
Prebila se bo tudi ta nezgoda.

Sam, kar ima, Sloven si je pridobil.
Ni stal pričakujoč pomoči tuje.
Tako je prav! Samo kar sam si storil,
Zares se Tvoje delo imenuje.
Pogum! Sam sebi zvest Slovenec bodi,
In stal ne bodeš zadnji med narodi!

Ljubezen naj pri delu brate družil!
Ljubezen, ki slabosti prizanaša!
Po svoje vsak naj domovini služi!
Kaj trud rodil bo njemu, naj ne vpraša:
Če ni med rodnimi je brati,
kje hočemo ljubezni še iskati?

Josip Stritar.

PRIREDITEV 6. SEPT.

bo gotovo najvažnejši slovenski javen nastop v tem letu.
Vrši se v spomin obletnice bazoviških žrtev.

V prid tistim, ki preganjanje trpe zaradi tega, ker so zvesti Slovenci.

Prireditve organizira meddruštveni odbor G. P. D. S. v Villa Devoto, Tabora, Lj. Odra in Jugoslov. Patronata.

Vrši se v Armenski dvorani, Acevedo 353. Začetek ob 4 h.

Ob Stoletnici Josipa Stritarja

Rojen je bil 6 marca l 1836 v Posmreki pri Velikih Laščah na Dolenjskem, v domovini Trubarjevi in Levstikovi! Ker Velike Lašče spadajo v Ribniški kot, moramo priznati, da je ravno Ribniška dolina dala Slovencem najodličnejše kulturne delavce. Prav od tam so prišli tvorci slovenskega lepega jezika.

Poleg Levstika je bil Stritar neizprosni borec proti potujočevalcem in potvarjalcem slovenščine kot so bili Koseski in drugi "verzokovi".

Svoje literarne zmožnosti je udeleževal največ v Zvonu, v katerem je objavil znamenite satire "Pasji pogovori" in "Triglavan s Posavja", kjer biča razne napake slovenskega značaja.

Znameniti so "Dunajski soneti", priljubljeni njegovi pripovedni spisi kot Svetinova Metka, Pri Sodnikovih, Gospod Miroldolski, Zorin, Hudi stric, Pod lipo, Jagode, Leščniki, Zimski večeri.

Dolga je vrsta spisov, s katerimi je obogatil slovensko slovstvo. Včasih je nekoliko duhomoren, težak, podlega Schopenhauerjevemu svetobolju, a v jedru je zdrava poštena in plemenita slovenska duša. Zvest je ostal svojemu narodu in svoji veri, kar je zanj tembolj častno zato, ker je bil eden onih redkih slovenskih velmož, ki ni imel trdega boja za vsakdanji kruh.

Bil je zelo nadarjen in rojen za salon. Zato so ga hoteli napraviti za vseučiliškega profesorja. On se je pa posvetil raje službi privatnega učitelja in si pridobil v tem delu lepo imetje. Pozneje je postal uradnik.

Oženil se je s preprostim, revnim dekletom, kateri je preje preskrbel primerno izobrazbo.

Imel je plemenito srce za siromaka in bistro oko, da je spoznaval njegovo bedo. Znal je tudi v življenju držati zapoved ljubezni, a v svojih spisih je posebno mladini budil sočutje do trpečih in bednih.

Njegova je pesem, poznana vsem: Turki na Slevici (grmade po gorah gore, v nebo njih plamen šviga, privrel je Turek...)

Leta 1881 je bil ustanovljen Ljubljanski zvon, kjer je objavil Stritar mnogo svojih spisov, ki je še danes živi spomenik njegovega dela.

Umrl je l 1924 v Rogaški Slatini, star 88 let.

Maj gre mimo tvojih tal

Saj nisi več^v otrok...

Štirim znancem se je pridružil že peti, vsem posebno dobrodošel, da jim bo kot mornar, vešč jezika in ladije dobro vaje, dal koristne nasvete. Pa ne samo to jih je razveselilo. Z veseljem je pribil Tone.

Hej Slovenci, kje so naše meje, hej Slovenci, kje je naša kri...

Tisti, ki za košček nezebeljene polente ali za žlico prismojenega golaža prodajajo slovensko materino besedo tujcu, se zmrdešujejo nad našo pošteno besedo, češ, da z njo ne prideš nikamor dalje kot v Ljubljano in Ribnico... še čez morje bomo prišli z našo besedo, kajne prijatelj. Krepko so si stisnili roke! Da po celem svetu prideš tudi z našo ponižno besedo, saj nas je z Rusi 120 milijonov!

Kaj nam pa morejo, morejo...

Kar dobre volje so postali ob takih mislih. Mornar, ki so ga klicali Pepo, jim je podal vsa potrebna navodila in pojasnila in tako so hiteli po sinjem Jadranu dalje in dalje. Janez je skušal del časa izrabiti tudi z učenjem jezika, ki ga bo v novi deželi rabil. Malo v družbi z znanci, spet je bilo kaj zanimivega videti, ker so vedno srečavali barke in barčice, otoke in mesta in vasi, ki so jim bele bliščale v pozdrav iz dalje sem od dalmatinske obale. Vedno kje kaj zanimivega.

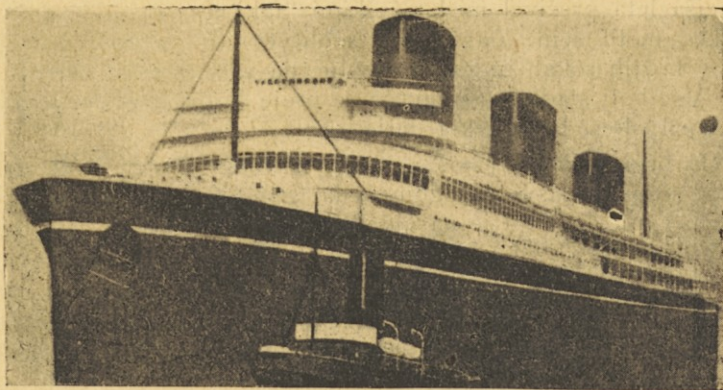
Po kosilu se je že začela oglašati morska bolezen. Prepadeni so se opirali sopotniki ob ograje in stene in sledilo je vse tisto, kot se ponavlja na ladijah vselej kadar nosijo potnike, ki so prvič na vodi... "tako, po kozlovsko... kaj ne!" je sodil Tone, Jože ga je pa zavrnil: Le pazi, pa tudi tebe ne potrka!

Prava reč! Če me! Toliko morje od tega ne bo narastlo, da bi ga ne prejadrali! Krepko so se borili naši fantje proti prvim napodom morske. Fantje, kar na prste, tako je svetoval Janez. Slišal sem, da kadar se človeku začne obračati, naj kar na prste stopi, pa je bolje, in so res poskusili tako in se jim je dobro ob-

neslo. Pa post je tudi dober, je sodil Tone in so se poslužili vseh teh nasvetov. — Post pa ni bil nobena teška pokora, ker je tudi teka zmanjkalo.

Take so se borili prvi in drugi dan. Naši fantje so pridno tekali po ladiji okrog, pridno na prste stopali, in se previdno izogibali onih mest, koder so polegali tisti, ki jih je morska bolezen zmogla. Tretji dan je vrtočlavica popustila popolnoma in Janez je že lahko poslal domov prvi pozdrav iz tujine, da srečno potuje in da je zdrav, da ima dobro družbo.

Onstran Gibraltarja so doživeli tudi nekaj strahu. Kakor orehova lupina je postala ladija. Gori in doli, na levo in desno jo je gnalo, da se je bilo treba kar krepko prejeti, če ne bi moral začeti prav isti neumni ples, ki so ga plesali stoli, dokler jih niso polovili in na varno spravili. Tudi ta strah je minil. Našim fantom je po njem ostal le prijeten spomin, da so tudi nekaj morja doživeli. Strah jih pa ni bilo nič, če prav so se bojazljive ženske drle, kot da je že pravi sodnji dan in je morje hrumelo in se penasto valilo kot cele velike gore. Nekaj ur pozneje se je morje umirilo in so mirno pluli po zeleni gladini Atlantskega oceana.

Brneli so stroji, ostro je rezal zračni tok čez krov, trepetale so napete vrvi in žice, sonce pa je rezalo iz jasnega polnega neba. Vsak dan so za pol ure vstavili uro, z zanimanjem so čakali,

ko je ladija zatulila poldne, kako sporočilo bodo prinesli, koliko milj so prepluli, kam bo zapičil fanico, koliko poti se čaka...

Malo so si naši fantje v kakem koticu zapeli, katero ugani-li, malo se po špansko učili in Boga so hvalili, da jih je slovenski materi za sinove dal, ki jih je reda in snage naučila, da niso kakor nečedna praseta, kakor oni, ki jih je ladija nabrala na nadaljni poti, vse golazni polne... nečedne stvorenja...

Zvečer predno je Janez legel, je še rožni venec, materin spomin, v roke vzel. V pest si ga je stisnil, da bi svojo molitev opravil neopaženo. Ne morda iz strahu, marveč le po nasvetu Gospodovem: ne metajte biserov svinjam in svetega psom, da se ne obrnejo, bisere v blato poteptajo in vas morda celo raztrgajo...

Pa se je obregnil ob njega sostanovalec iz postelje nad njim. "Un bigotto" je zamrmral in nadaljeval polglasno: "mevža".

Hitro se je Janez znašel. Oprostite, gospod, nisem vedel, da znate po naše: Janez Trpin mi je pravo ime. Nisem vedel, da imam kakega rojaka v tej sobi. Me prav veseli! In mu je že ponujal roko v pozdrav. Hladno mu je nagovorjeni odzdravil. Pa toliko vljudno vseeno, da sta prišla v besedo.

Menda si molil preje, kajne, tako je pozvedoval novi znanec, sin slovenskih starišev, tam nekje iz Krasa, pa je del mladosti in poznejša leta preživel med tržaškimi "fakini".

Da, molil sem. Čas imam, molitve sem pa tudi potreben. Smo v božjih rokah in zato najbolje, da z Bogom na dobrih nogah. Vse bolj sladko zaspim, če se preje Bogu izročim, je Janez odgovoril. Beseda je tekla dalje.

"E, beži, beži! Kaj boš s takimi čenčami! Saj nisi več otrok. Takrat so nas strašili z Bogom, sedaj ga pa več ni. Jaz že ne verjamem vanj. Kdo ga je pa videl? Boga so si zmislili tisti, ki od tega dobro živijo."

"Kdo ga je videl?". Amerike jaz se tudi nisem videl, pa men da smem verjeti tistim, ki so jo že videli. Elektriike tudi nisem videl, pa vendar sveti. Napoleona tudi nisem videl, pa ne dvomim o tem, da je on ustanovil Ilirijo...

Da, da prijatelj, to je že res. Toda, to je čisto nekaj drugega. O Ameriki se lahko vsak dan prepričaš in elektriiki tudi. Če je ne vidič, jo lahko čutiš. Pa še kako čutiš... na tistem stolčku, ki ljudi ubija...

No, da, to je že res. Toda doslej jaz tega še nisem skušal...

Kaj pa Napoleona? Ga tudi lahko čutiš? In turške vojske in kralja Samo?

O tem nam pa zgodovina govori.

Da, zgodovina, tako pravim tudi jaz. O Bogu nam pa tudi zgodovina govori!

Se ti blede. Kaj ti pove zgodovina o Bogu? Mislíš morda sveto pismo. Tisto so bajke, ki so si jih zmislili tisti, kateri so potrebovali Boga. Le verjemi meni, da je vse izmišljeno.

Ej, prijatelj, teško bova skupaj prišla. Tisti zgodovini, ki ti govori o Napoleonu, o Turkih, o vojskah in cesarjih, tisto brez pomisleka verjameš. Zakaj pa z drugo mero meriš tisto, kar nam o Bogu govori? O Jezusu, ki je pred dvemi tisočletji živel in ču deže delal, s katerimi je dokazal, da je res iz nebes prišel, da je Sin božji.

Da tako se bere v svetem pismu. Toda tistemu ravno ne verjamem, ker je izmišljena stvar.

Toliko učen, nisem da bi ti lahko dokazal, da je sveto pismo res prišlo naravnost iz rok apostolov. Toda, kako bi pa mogel dokazati ti, da je izmišljeno? Kar so skozi vsa stoletja vsi imeli za resnico, in kar je toliko stoletij in cela tisočletja vzdržalo, ali je mar sedaj zato postalo izmišljeno, ker se ljudem več ne dopade? Ali so mar bili vsi ljudje pred nami norci? Zakaj se niso kaj takega spominili že preje, ko bi vendar laže dokazali potvorbo, ker jih je ločila manjša razdalja od začetka?

Nihče se ni upal kaj takega povedati. In če je zinil, so ga pa sežgali, ker sta vsa besedo imela papež in cesar, ki sta od ljudske neumnosti živela.

Dobro. Pa je vseeno nastopil Luter, nastopil je Fotij in drugih krivovercev nebroj. Niso se bali ne papeža, ne cesarja. Kako je to, da bi se ne dobil noben junak v vsej dolgi zgodovini, ki bi upal javno povedati nekaj takega? Če je sedaj tako jasno, kot trdiš ti, bi pač kdo to spregledal že preje. Ne, ni bil vzrok strah pred kaznijo. Le to je bil vzrok, da niso nastopili bogotajci in rušilci Evangelija, ker so vsi videli in vedeli, da je evangelij neizpodbitno zgodovinsko dejstvo, da je razumnemu človeku dosti razvidno, da Bog je.

Kaj mi boš govoril. Saj vidim, da si še slep, kar ti je kaplan v ušesa nabrenkal, tisto verjameš, drugega pa ne.

Prav imaš. Res verjamem tisto. Toda ne več s tisto otroško

vero kot nekoč. Zakaj tudi meni so prišli časi, ko so mi vstajali pomisliki, ko so me begali dvomi. Poslušal in bral sem ugovore, ki jih ve nevera. Pa sem se uveril, da nevera nima nobenih dokazov in nobenih razlogov. Ko sem ugotovil, da o Jezusu govore tudi sodobni paganski pisatelji grški in rimski, ki povedo dovolj za to, da potrdijo evangelijska poročila, sem spoznal, da je bolj modro in zanesljivo držati se tistega, kar me je učil kaplan, kot pa verjeti tistim, ki brez znanstvenih razlogov vero taje in za metujejo. Vem, tudi meni bi bilo trenutno morda prijetneje, če bi zatisnil svoje oči pred večnostjo in bi živel po željah svojega srca in po nagonih svojega telesa, brez misli na to, kar je daleč; vda-
jajoč se tistemu, kar obeta sedaj sladke užitke... Pa vidim, da življenje brez vere človeka le v brezup požene in nesrečnega dela za čas in večnost.

Prišel bo nekoč čas, tako je napisal sv. Pavel, ko ne bodo ljudje toliko moči imeli, da bi zdrav nauk prenesli, marveč si bodo iskali prerokov, ki jim bodo ušesa prijetno ščegetali...

Zame Boga ni, ne nobene pametne vere, je menil tovariš.

Nisi sam. Veliko družbo imaš. Toda ne vem, če med njimi najdeš katerega takega, ki se resnično trudi, da bi resnico spoznal. So taki, ki pravijo, da Boga iščejo. A vedno iščejo in čitajo le tiste stvari, ki so Bogu sovražne, ki ga taje. Tako, da se prav nič ne bom zmotil, če rečem, da oni ne iščejo res Boga in Resnico, marveč iščejo le novih in novih stvari s katerimi bi svojo nevero opravičevali... Tako ravnanje seveda ne bo nikogar privedlo do vere in do Boga.

Toda sedim, da je prav, da rajinemu modrovanju za nočoj konec napraviva, ker se mi zdi, da druge s tem motiva. Zatorej: Lahko noč!

Zaželel si je še svežega zraka in zato krenil še na krov. Poznana ura je že bila, zato so se že vsi drugi umaknili na postelje. Prijeten hlad ga je objel in pozdravila ga je čudovita zvezdna noč. Visoko gori so svetlo goreli nebesni demanti... Misli so mu splavale domov in obstale na nočnem nebu, ki ga je toliko krat gledal doma, da je na pamet vedel prestop zvezdam, čeprav jim ni znal imen. Pa glej, je čudeč se ugotovil, kako nisko je prišel veliki voz. Preplaval je z očesom čez celo zvezdno oblo in doli na južnem koncu, pod Jakobovo palico je izpazil nove zvezde ki jih še ni videl doslej. Le bral je o "Južnem križu".

Naslonil se je ob ograjo in začel oči tja v daljo. Kakor gore je rastle na obzorju visoko gori pod nebo, kakor planine s prepadi in strminami, zdaj spet kakor mogočen gozd, ki je motno medlel na morski gladini, kakor da se koplje breg v zrcalni reki... Tam iz obzorja se je otrnila medla lučka in polagamo rastla in hitela bliže. Začela se je potezati v svetlobne pasove, ki so se pričeli trgati v stotine lučic. Kakor mogočna sijajna palača, čudovita prikazen sredi samotnega morja, je plula nekaj streljajev vstran mogočna prekooceanska ladija. Janezove misli so pohitele za njo in njegove želje so menile, naj bi se kmalu zgodilo, da bi se srečno vračal tja, kamor ta ladja liti. Sledil ji je, dokler ni ugasnila na obzorja svetla točka in se je izgubila v dalji.

Janez.

Obisk v domovino

Naši rojaki v Ameriki so se letos pričeli zopet bolj marljivo zanimati za svojo staro domovino ter prihajajo v večjem številu k nam, bodisi na obisk, bodisi v trajno vrnitev. Včeraj je dospela druga večja skupina ameriških Slovencev v Ljubljano. Kakor znano, je prvo skupino organiziral g. Zakrajšek, brat ljubljanskega župnika, drugo skupino pa je organiziral g. Avgust Kollander iz Clewelanda. Tudi druga skupina je potovala z največjo in najhitrejšo ladjo sveta, francosko "Normandie", last Francoske linije. Ameriški Slovenci so potovanje pričeli dne 15. t. m., ko so se vkrcali v New Yorku na "Normandie", po sedmih dnevih pa so bili že v Ljubljani, kamor so dospeli danes popoldne. Skupno je dospelo 35 Jugoslovanov, med temi 30 Slovencev, ki so izstopili v Ljubljani. Po večini so Slovenci iz Clewelanda, doma pa so največ z Dolenjskega.

Iz Ljubljane so se nato razšli po slovenski zemlji, vsak na svoj dom. G. Kollander je nekatere na dom prepeljal kar s svojim avtomobilom, ki ga je tudi pripeljal iz Amerike. Med došlimi Slovenci je 5 žensk, ki nameravajo ostati doma ter se preživljati s prihranki, drugi pa se vrnejo deloma 9. septembra, deloma 24. septembra. Ameriški Slovenci pripovedujejo, da se je konjunktura v Ameriki obrnila nekoliko na boljše, zlasti pa v Clevelandu, ki se pripravlja na velike razstavo "Treh velikih jezer". Umevno je, da med izletniki prevladujejo ženske, ker se moški v Ameriki pač težje odtrgajo od dela in zaslužka.

(Slov. v jul.)

Iz Argentinske Zgodovine

IV.

Tako je bil svet nehvaležen Krištofu Kolumbu, da niti ni dal njegovega imena deželi, katero je odkril. Pojavil se je namreč kakih 10 let po odkritju nove zemlje, izvežban mornar, po imenu Americo Vespucci (Vespucio), ki je prebrodil najprvo na račun Španije in nato Portugala, vzhodno obrežje sedanje Brazilije in morda je prišel na svojem brodarjenju celo bolj na jug, do Rio de la Plata. Ko se je vrnil v Evropo, je izdal zemljepisno mapo, ki se je natiskala v Freiburgu in založnik, ki jo je natisnil, jo je naslovil "terrae Americi", to se pravi Amerikove dežele, ime, ki so ga pričeli vporavljati za novo odkrite dežele, tako da se te zemlje danes imejujejo ne morda Kolumbija, po Krištofu Kolumbu, temveč Amerika.

Vse zanimanje tedanjih časov je bilo obrnjeno na srednjo Ameriko, Meksiko in Perú, kjer sta delovala dva znamenita raziskovalca, znamenita pravim, po svoji krvoločnosti, neustrašenosti in nebrzdanem pohlepu po denarju, po zakladih; bila sta to Pizarro in Balboa. Ostal je končno sam Pizarro, kajti dal je umoriti svojega kolega Balboa, ker mu je jel postajati nevaren. Pizarro je kmalu nato osvojil Perú, kjer je našel bajnih zakladov zlata.

Prva pomembnejša ekspedicija do Rio de la Plata, do tukajšnjih obrežij, je odšla iz Španije šele leta 1515., njen vodja je bil Juan Díaz de Solís — po njem se imenuje tudi ena izmed ulic v Buenos Airesu, v višini Rivadavia 1600. Prišel je s svojimi barčicami prav do obrežja kjer je sedaj Buenos Aires in potem po reki navzgor. Na potu mu je umrl njegov ekonom Martin García, ki so ga zakopali na otoku, ki še danes nosi njegovo ime, v delti, med Argentino in Uruguajem. Obrežje je bilo tedaj obljubeno z Indijanci, ki so dajali ekspedicionarjem znamenja, naj se izkrcajo, ali ko so nekateri mornarji prišli na suho, z njimi Solís, so jih Indijanci pobili in nekateri celo pripovedujejo, da so jih spekli in pojedli, akoravno temu ni verjeti, kajti Indijanci, ki so živeli tedaj po teh krajih, od San Isidra do Rosario, so bili Indijanci Charrúas, ki niso bili ljudožrci.

Tako se je končala ta ekspedicija. Šele čez kakih 10 let je Španska vlada nanovo poslala proti tem deželam novo posadko, ali ne da bi ostala tukaj, marveč da bi skušala priti do Dišavskih otokov, Molukov, kajti slutili so da se mora nahajati kje na jugu prehod do Tihega Oceana. Tako se je napotil Fernando de Magallanes s svojim spremstvom proti jugu in prišel je konečno do Ognjenih Otokov, kjer se sedaj nahaja mesto Ushuaia in blizu, kjer je najjužnejše mesto, Magallanes, ki pripada sosednji republiki Chile. Prišel je konečno do Molukov, kjer pa so ga tamošnji divjaki ubili; od tam je vodil celo ekspedicijo njegov pilot Juan Sebastian de Elcano, ki je posadko privedel konečno tudi do Španije in tako zaključil prvo potovanje okoli sveta.

V Španiji in po celi Evropi so nastale v tistih časih velike homatije. Martin Luter je pričel oznanjevati svoj nauk, razmere so postajale vedno bolj napete v celi Evropi. Bil je tedaj vladar v Španiji Karel V., ki je radi sitnosti, ki jih je imel v srednji Evropi, zanemarjal Španijo in novo odkrite dežele. Odšle so samo manjše ekspedicije iskat sreče, najpomembnejša je bila ona, ki sta ji načelovala Diego Garcia in Sebastian Gabotto, ki je prišla do reke Rio de La Plata in po njenem toku navzgor do tja, kjer se sedaj nakaja Santa Fé, Parana in še bolj na sever do današnje gamesta Asunción v Paragvaju. Skušali so priti do Perú, kjer so se hoteli obogteti z zakladi kot Francisco Pizarro, ali divji in neprehodni gozdovi v Chaco, so jih primorali, da so se kmalu vrnili proti jugu in konečno v Španijo.

Ni se mogel v tistih časih kdokoli napotiti z ladjami do novoodkritih dežel; moral je imeti posebno dovoljenje od španskega kralja in ko so leta 1534. že prihajale prve pošiljke zlata, katero je ugrabil Francisco Pizarro Inkam v Perú, so deževale na kralja prošnje za raziskovanje dežele Rio de la Plata, misleč, da pridejo po tem potu do bogatih zakladov v Perú ali kje bolj na vzhodu. Kralj je izbral iz prosilcev moža, ki ga je poznal že od prej in ki se je imenoval Pedro de Mendoza. Opremil je mogočno ekspedicijo, dobro oboroženo in preskrbljeno za daljno vožnjo. To je oni Pedro de Mendoza, ki ga je mesto Buenos Aires počastilo pred kratkim s tem, da je dalo vklesati njegovo ime na obelisk, ki ga je mestna občina postavila pred nekaj meseci na "Plaza de la República", to je oni mož, ki je postavil prve temelje mestu Buenos Aires, akoravno so prvo naselbino kmalu premestili drugam.

Kde pa je bil ta Don Pedro de Mendoza, velik vitez njegovega veličanstva španskega kralja? Ali je bil res oni bogaboječi "caballero", ki je s križem v roki kot ga slikajo nekateri hotel oteti tukajšnje domačine, divje indijance, in jih spreobrniti v katoliško vero? Zgodovina nas uči vse drugače. Vedeti je treba, da ravno v tistih časih so bili plemiči in višja duhovščina zlasti na Španskem in Italiji, do kraja pokvarjeni, bila je to najžalostnejša doba, kar se tiče morale in kulture. Denar, zlato, komодно življenje, je bil največji in najpomembnejši cilj vseh teh slojev. In Pedro de Mendoza je bil produkt svojega časa. Bil je pohlepen, srdit, krvoloč, neusmiljen in brezobziren; njegov namen je bil, ustanoviti na vzhodni strani novo odkritega sveta, naselbino, ki naj bi bila nekaka posrednica med bogatimi deželami na severozahodu, Perú in Meksiko, in nekaka opora za daljna raziskovanja ob gornjem toku reke Parana, ali kot se je tedaj imenovala, Rio Solis. Na potu, tam kjer se sedaj nahaja mesto Rio de Janeiro, je dal kratkomalo umoriti svojega vojaškega poveljnika, ker se mu je zdelo, da mu utegne biti nevaren.

Nekako začetkom meseca januarja, leta 1536, pred 400 leti torej, je poslal ta Pedro de Mendoza svojega brata naprej po reki na majhni ladji, da poišče primerno mesto, kjer bi mogli izkrcati in ki bi bilo prikladno za prvo naselbino. Po dolgem iskanju se je odločil za mesto, kjer se sedaj nahaja "Boca" — na južni strani sedanjega Buenos Airesa. Bilo je tedaj to obrežje polno gostega grmovja, gabrov in topolov; v gostih gozdovih je bilo polno divjih tigrov, ki so bili tako nevarni, da se ljudje niso upali iti posamič iz taborišča, napadali so nove priseljence, kjer so mogli kot da bi slutili, da je prišla predstraža njihovega najsilnejšega sovražnika — človeka, kateremu se bodo morali polagoma in brez usmiljenja umikati vedno bolj proti notranjosti dežele. Kjer je sedaj mali pritok Riachuelo, tamkaj, kjer se nahajajo veliki Firgorifiki in na desni strani, skladišča, je posadka zasidrala svoje barčice, in pričeli so polagoma graditi prvo naselbino. Tedaj pač niti Don Pedro de Mendoza, niti njegov kralj Karel V., niti nobeden izmed posadke ni slutil, da bo kedaj zrastle iz tega majhnega početka tako veličastno mesto, največje in najnaprednejše v južni Ameriki.

Franc Bartol.

(Dalje sledi).

Slovenski Obrazi

Villa Devoto! Br! Prav tako kot v Ljubljani "Žabjak"! Eh, kaj bi hodil okrog: špehkambre so tam, za tiste, ki "ričet jedo". No, pa ni samo to v Villa Devoto! Tudi "lemenat" je doli.

Pred štirimi leti so se še konji pasli tam okoli in zanikrne "čakre" so samevale še daleč nekje zunaj mesta. Bodeča neže in kiselca in vsakršen nekoristen plevel se je kčšatil po zanemarjenem polju, ki je čakalo le kupca, da postane stavbišče.

Danes se se že potegnile tlakovane ceste čez mestne meje in odprle pot čez vso Villa Devoto: Tres Cruces, Pedro Varela, Tinogasta, Lopez de Vega... Raztresene hiše, vasi bolj kot mestu podobno.

Prazniti se je začel Paternal, kjer je ulica neke čase kar slovensko govorila, kjer so fantje tudi zapeli... pa tudi napili se.

Grdi jeziki so pa vedeli povedati celo, da so se strpli. Že mogoče... Slovenskega Paternala ni več. Selil se je na vse strani. Eni za delom, drugi pa za lastnim domom.

In so mi nasvetovali, naj stopim tudi tja doli kaj k našim v Škoda, da ni bilo tedaj slovenskega človeka, ki bi založil kapital, da bi se kupilo kar nekaj večjih kompleksov. Lahko bi se ustvarila močna, strnjena slovenska kolonija. Tako je pa vsak iskal

svoj košček zemlje kakor je vedel in znal. Nekateri se je seveda tudi namenoma izmaknil skupnosti po besedi: "bolj če je svoj, bolj se ga boj"...

Tako je sedaj slovenska kolonija v Villa Devoto brez začetka in brez konca in še njeno sredino bi težko določil. 40 kvader dolga, dvajset je široka. Pa nič ne veš, če bi jo potegnil še naprej, ker slovenske hišice so rastle in še rasto tudi onstran mestnih meja.

In so mi nasvetovali, naj stojim tudi tja doli kaj k našim v obisk. Sitna zadevščina je vedno prvi korak. Ne veš kam stopiti, ne veš kako naletiš. No, meni taka stvar ne dela preteške skrbi. Če me bodo kje pogнали — saj mi bodo vrata gotovo pokazali... da ne bo treba skozi okno bežati... Pa tako hudo menda že ne bo!

Res ni bilo. Da so me neki pobalini pozdravili kot taki znaajo duhovniku v pozdrav, rad tem se ni vredno čuditi. Tako pač znajo. Najprej prosi "medažito" potem pa kot muhasto kljuse, ki najprej deteljo vzame iz roke, potem se pa obrne in —...

In na vsakem pragu stoji kako zvedavo ženšče. Menda nimajo drugega dela cel dan, kot da tujcem gledajo pod nos. No, Slovenske niso. Črne kot oglje... In Slovenske nimajo časa za postajanje in zijala. Kalabrezom in napolitancem in kriožem se seveda knofi nič ne trgajo, in večerja se zanje pripravi — in ko silo tudi — kar v "fjambrieriji", kruh pa pri peku... tako ima žena cel dan ljubega časa na pretek. Tudi otroci ji malo posla dajo, ker jih ni doma, se s psi in pajdaši potepajo, za "cinco" ljudi nadlegujejo in žogo bijejo.

Nemara je pa tudi kaka slovenska mamica delana po takem kroju? Vesel je seveda mož ne more biti, če je kje tako.

Tri deklice so mi prekrizale pot. Dve krajni črnolaski, srednja plavolaska. Čudno, če ne bi imela slovenske mame? Črni sta zavili v neko hišo, in je srednja sama ostala. Kmalu sem zvedel od nje, da je njena mama Slovenka. Pa vendar ni barva las povsem zanesljivo merilo, ker je prav tam okoli tudi Nemcev in Čehov precej.

Ulica in številka odgovarja. Tukaj so torej slovenski ljudje. Toda, zaprta so vrtna vrata, zaklenjena menda tudi hišna. Kako se pozvonil, kjer zvonca ni? Kar plosk plosk v roke!

Malo začudeno so me pogledali, ko so se odprla vrata. Pa

že so me prijazno povabili naprej. Še za spremljevalca se mi je gospodar ljubeznjivo ponudil, da še drugih kaj poiščemo, da jih pozdravim.

In ga ni bilo, ki bi žalbesedo rekel.

Da so že čuli o gospodu, tako so mi povedali in tale moder nasvet so mi dali: samo v politiko se ne vtikajte! Tega ljudje ne vidijo radi... No, te "politike" sem se najedel, da mi je bilo do grla dovolj in sem le vesel, da se z njo več mešati ni treba.

Če drugih zahtev ni, potem bomo prav prijatelji. Samo — kdo more vedeti, kaj se pod to "politiko" razume. Nekateri tudi vero samo vržejo v politični koš... Tem bo pa seveda težko najti, katere meje naj držim...

Kaj pa s slovensko službo božjo? Ali bi bilo kaj? Vsak me sec eno nedeljo? Kot na Avellanedi, na Saavedri?

Poskusite. Ne rečem, da pridem, a tudi ne: da ne pridem. Ne vem kako bo s časom. Veste, nedelja ni tako, kot je bila doma, ko smo k maši šli... Če ne, je pa tud' palica pela. Tukaj ni tako. V nedeljo je treba doma kaj postoriti. Tamle je moja "kin-ta". Treba je prestitihati in solato in zelje in redič in še kaj posejati in posaditi... Taka nam je nedelja. Tudi zidarji smo se bi. Čez teden drugim, v nedeljo sebi... Boste rekli, da ni prav tako... Saj vemo. Pa? Tako delamo. Vsi delajo tako!

Slovenska maša? Kje pa bo? Tukaj le tam — dve, tri kvadre zidajo cerkev. Tam je najbolj v sredi za nas? Toda te še ne bo kmalu. Gre počasi naprej. Kje pa je drugje cerkev, tega ne vem. Kaj bi lagal? Res ne vem. Ena je menda tam, kje že?... da, kakih 15 kvader. Druga, čakajte... slišiš, kje je "nena"?... Otroci hodijo tja nekam. Menda nek zavod, ali kaj. In smo ugotovili, da je Versailles, da Versailles gospod! Tako so vedeli otroci, ki jim argentinsko vse bolj gladko teče kot po slovensko. No, pa znajo le tudi po naše.

Da gospod, taka je z nami. Kristjani in katoličani smo še — pa kar odkrito povem, da čez papeža zelo zabavljamo... Smo v cerkvi poročeni in krščeni. Malo bi jih bilo, ki bi se iz krstne knjige izbrisati hoteli, ali, tako pa nismo, kot cerkvena postava veli... Ali je prav tako, ali ni, o tem malo razmišljamo — čeprav od doma vedno spet in spet povprašajo mati in oče. Tako se človek vsemu odvadi!

Kaj pa s petjem? Kdo bo zapel, če bo slovenska maša? Tako

sem se pozanimal naprej. Ali bi bili pevci devotovskega društva za to?

Tega, gospod, vam pa ne morem povedati. Vsakršnih misli so. Eni bi, drugi pa tudi ne. So mnogi, ki so bili doma cerkveni pevci. Treba je govoriti z njimi, s pesovodjem in načelnikom pevskega odseka.

Društvo kot tako ne bo reklo za, pa tudi ne bo reklo proti. Ej, gospod trdoglavi smo, pa Bogu se še nismo odrekli in ga ne zatajili. Čeprav se velikokrat dvom oglasi, kje je Bog, ker nič ne stopi na noge, in pusti, da ljudje tako ves red prevračajo in da se take krivice gode!

Tako me je vodila od hiše do hiše pot. Bomo prišli, kajpa da, če ne bo predaleč, tako so obetali, in če ne bo dež! Zakaj, takrat se ne pride nikamor po tem strašnem blatu, mastnem in spolskem. Če nas ne bo med tem kdo okradel doma! Kar pri belem dnevu se kaj tega zgodi.

Da, trdi so naši ljudje, to je res, a pod trdo skorjo je še vseeno ostalo srce, ki je dostopno plemenitejšim mislim.

Zato upam, da bodo prinesli dovolj dobre volje k prvi slovenski maši, katera bo na četrto nedeljo v septembru v cerkvi Versailles, če Bog da. Da se bo od 300 slovenskih družin že še dobilo toliko takih, katerim je mar za dušo in nebesa, da bodo napolnili kapelo.

Tako naj bi bila v naprej vsako četrto nedeljo v mesecu maša, vsako drugo pa večernice. Tako bodo imeli vsi Slovenci v mestu in okolici priliko, da vsaj tedaj pridejo k službi božji, kadar je tam, kjer je zanje najbliže.

Naj se nikar nihče ne straši ovir, ki jih je premagati treba. Saj vemo, da v nebesa pelje strma pot... In če ničesar za nebesa ne storiš, če se nič ne potrudiš zanje? Drugi Te ne bodo porinili tja gori. Zato se le potruđi!

Hladnik Janez.

FOTO SAVA

SAN MARTIN 608

(križišče Tucuman)

Domov ne moreš. Vsaj verno svojo sliko lahko pošlješ. Oglasi se pri nas! — Fotografije vsake velikosti. Povečave. — Razvijanje. — Hitro in točno. Po slovensko.

Jugoslovani v Franciji pošiljajo iskrene pozdrave po Radio Strasbourg

Približno en mesec opazujemo že v Merlebachu naše preljube lastavice, ki z bliskovito hitrostjo švigajo nad nami. Pa si mislimo. O, ko bi mogel tako hitro leteti, ne bi poletaval v zraku, ki je prenapolnjen z dimom in peskom nad Merlebachom in delavskimi kolonijami v okolici --- pohitel bi v lepi, čisti zrak naše domovine, nasrkal bi se opojnega duha naših cvetočih travnikov, valujočega polja in zdravje dihaajočih gozdov.

Približno en mesec se že veselimo nedelje dne 28. junija, ko bodo naši glasovi pohiteli še hitreje kot lastavica čez gore in planjave, čez 1000 km daleč k našemu mlademu vladarju, k našim nadpastirjem, k našim ljubim staršem, bratom in sestram, k vse mnašim sorojakom — po radio-oddajni postaji Strasbourg.

Po zaslugi in pod pokroviteljstvom našega ljubeznivega g. generalnega konzula dr. Ilića v Metzu bo Jugoslovansko pevsko društvo "Triglav" iz Merlebacha priredilo v Freymingu pevski koncert, ki ga bo prenašal radio Strasbourg dne 24. junija od 5 do 6 popoldne z naslednjim sporedom: 1. Pozdrav izseljeniškega duhovnika iz Merlebacha v domovino. 2. Pozdrav g. generalnega konzula dr. Ilića. 3. "Triglav", poje: Jugoslovansko: Slovence, Srb, Hrvat (za mešan zbor priredil g. Zorko Prelovec). 4. Pozdrav Gorenjski (I. Kramar). 5. Mladosti ni (J. Leharna). Jugoslovanska (Adamič). 7. Jugoslov. pevsko društvo "Zvon" iz Jeanne d'Arca poje: Vecerna (Adamič). 8. Jug. pev. dr. "Zvon" poje: Rožmarin. 9. "Triglav" poje: Žabja svatba (Vodopivec). 10. Na Gorenjskem je fletno v spremstvu orkestra). 11. Jugosl. drž. himna: Bože pravde.

Ob tej priliki je prav, da v par stavkih opišemo zgodovino tega društva, ki vzbuja daleč na okrog v Franciji veliko začudenje zaradi lepih nastopov. Ustanovljeno 8. IX. 1931, je priredilo v tem času že 51 javnih nastopov. S hvaležnostjo se društvo spominja bivšega izseljeniškega duhovnika g. Hafnerja, ki je temu društvu preskrbel lep prostor v Jugosl. Domu, dalje bivšega izs. duhovnika g. Skebeta, ki se je vedno zanimal za to društvo in ob

odhoda podaril celo zbirko svojih not temu društvu. Društvo je dobivalo čimdalje več ugleda: povabil na razne slavnosti — jugoslovanske, francoske in nemške se komaj otresa. Pri vseh jug. in francoskih državnih praznikih sodeluje redno. Največji zborov nastop je bil leta 1934 v Nancyju, kjer je po zaslugi našega dobrega prijatelja dr. Vl. Rodočeviča iz Nancyja nastopil prvokrat v radiu Strasbourg. Dne 11. VIII. 1935 je v kraju Ipling izmed 13 zborov dobil prvo nagrado pod vodstvom g. dirigenta Diema, ki je več let z navdušenjem vodil zbor "Triglava". Koncert 28. junija vodi novi dirigent — daleč na okrog znani g. Rohr iz Stirlinga. V sedanjem zboru bo nastopilo 30 pevcev, ki so doma iz Kamnika in okolice, dalje: Dob pri Domžalah, Vrhnika, Trbovlje, Loka pri Zidanem mostu, Rajhenburg, Št. Lovrenc na Dolenjskem, Šmarjeta pri Mokronogu, Ajdovec, Kočevje, Videm, Bela cerkev, Sv. Jur ob Taboru in ob juž. železnici, Valenje, Središče ob Dravi, Logatec, Cerkno na Goriškem, Kozašče pri Bovcu. Ako koncert ne bi ustrezal točno vašemu okusu — ne zamerite — grla delavcev so vsak dan zaprašena z gostim dimom smodnika, premoga in peska.

Ker nam je odmerjena samo ena ura sporočamo tu najlepše pozdrave obema pevskega Zvezama, vsem pevskega zborom in se vsem, ki so nam kakorkoli že kaj pomagali, iskreno zahvaljujemo. Želimo, da bi tisto uro, ko bodo naše misli pohitele k vam — tudi vi bili v duhu združeni z nami.

Mnogo lepe zabave vam želi Stanko iz Merlebacha.

To zdi se mi narobe svet,
Kar se pri nas pogosto čuje,
Se nima svojih petnajst let,
Pa kakor starec že modruje.

Na Dunaj prvič je prišel
z gimnazije. Na kolodvoru
še mali kovčeg je imel,
a najglasnejši bil je v zboru!

Od kod naj pride nam uspeh.
ko eden zida, drug podira?
Nesloga, narodni naš greh,
vse prizadeve nam ovira.

Na sejm se stavijo lepo
rejene po vrsti junice,
Na ples vi vodite tako
na prodaj svoje krasotice.

Ko bodeš volil si ženo,
Moj sin, v salonu je ne išči!
Ne tam, kjer godejo, pojo!
Na plesu ne in ne v gledišči!

Res lepa tvoja je gospa,
in z moškimi se zna sukati!
Samo ne vem kako doma?
Če žena dobra bo in mati?

JOSIP STRITAR.

Takóle je bilo na Saavedri

Pust, mrzel dan nas je zbudil 2. aug. Daleč nekje in visoko gori so pač imeli solnce, mi smo morali pa poiskati kar debele suknje... pa saj veste kako je! — vsak je niti nima ne! Ta dan je kaj prav prišla!

Gospodu Ciriilu je bilo pa skoro "vroče"; skrbelo ga je. Kaj ga ne bo, ker... ej kaj bi modroval... ljudje imajo ostra ušesa... pevci pa vsakršne neprilike, da ne pridejo k vajam... Pa tudi mene je malo skrbelo. Li bo ljudi, kako bodo zapeli, kaj naj povem... da ne bo politika! Oh ta nesrečna politika. Res nas že ušesa bole po njej...

S takimi mislimi sem se "tresel" dobre pol ure pred časom z "Nacionom" (omnibus 71). Pazno sem pogledoval, če bo vstopil kak slovenski obraz. Pa nisem nič našel. Celo uro sem rešetal svoje nobogljene kosti mimo Čakarite, skozi Urkizo... Ej, Saavedra je daleč. Petkrat dalje, kot so Vidošiči ali Vodenice... Ljubeznjivo me je župnik sprejel in mi pokazal cerkveni list. Kar z debelimi črkami na pravi strani je bilo razglašeno vabilo — seveda po špansko — naj pridejo v nedeljo 2. aug. Slovenci iz Jugoslavije in iz Goriškega.

Vabilo zanimivo tembolj, ker je bilo s to priliko najbrž prvič zapisano, v tukajšnjem deželnem jeziku, da je Goriška slovenska zemlja.

Pa že je župnik pristopil za deseto farno mašo. V prostorni cerkvi na tri ladije in z velikim korem je čudno veliko prostora. Gotovo za 2000 ljudi. K sreči je cerkev delana tudi za malo vdeležbo, ker so stranske ladije nekako izolirane od srednje. Če naši srednjo napolnejo, bom pa res lahko vesel in bo pravi čudež!

Najprej smo krstili Mileta-Francka. Ko je bilo farne maše konec, so pa še hoteli naši. Z vlakom, z omnibusi, s kolektivi, — doma nismo tako hodili k maši — eni pa tudi — in največ je bilo teh, — ki se kar po stari domači navadi "šli k maši". Tam od Floride in od drugih strani so hoteli. Ni šlo tako kot nekoč doma: gori in doli, čez potok po brvi, po bližnici čez ovinek, skozi senčen gozd in mimo znamenja... Tako smo hodili k maši doma,

kjer je vsak grm in vsak ovinek, vsak brežiček in kotichek imel svojo lepoto in svoje posebne spomine — kako smo se kepali, kako borovnice in jagode in maline in robidnice brali, kako za gobami stikali... kako se tudi potepali, kadar je bila v šoli slovnica, ali če pesem "ni šla v glavo"... Ne, ni bila k maši tako jdi-lična pot kot nekdanj doma, pa vseeno, bilo je lepo in nekoliko tudi podobno... tudi po bližnjicah in ovinkih, tudi po ilovni stezi... koder še ceste tlakovane ni.

In napolnila se je cerkev. Ne do kraja, to se zna.

Oh, in ti nesrečni omnibusi. Vsak ima svoje muhe. Mesto, da te ponese tja gori na Avenida del Tejar, pa ti jo ubere tja nekam po Cabildu... Potem se pa vsedi tam ob cesti na "stor — kot Matajev Matija" in čakaj kaj bo... da, ko bi vsaj kak porobek kje bil, pa še tega ne najdeš. Ni tako, kot je bilo doma, kjer te je na vsakem koraku pozdravljal že pripravljen sadež... če štota niso mravlje že razgrizle... Ej, da, neprilike so to... in potem je treba naprej in v stran, pa še kako hitro, da vsega ne zamudiš... Kot da človeka "copernice vodiš"...

Začudil sem se, ko sem "dominus vobiscum" rekel". Vse do korca vsi sedeži polni. Najbrže nekateri, ki dolgo že v cerkvi ni bil. Pa še so prihajali novi. In na koru so se pevci oglasili. Prvič se je razlila slovenska pesem skozi božji hram, se vila med stebrejem in potrkala na srce in solza je orosila oko... Tako daleč, med temi tujimi zidovi, v deželi, ki nečesar po naše ne ve... pa spet slišim mile domovine glas... Kako ne bi postalo mehko okoli srca...

Saj še vedeli niso preje za nas. "Son austriacos" tako so vedeli in nič več. Sedaj pa je padla beseda *E s l o v e n o s*. Začudeno so se vpraševali, kdo so to,

od domovine: od nikogar ne poznane

od vsakogar zaničvane...

Lepo je tekla, lepo je minila ta naša prva služba božja na Saavedri. Kakih 300 ljudi... Kar čudil se je župnik in čudil se je vsak in s spoštovanjem so začeli imenovati na Saavedri slovensko ime.

Hoteli smo se tudi "pritisniti za spomin". Pa nam se je skazilo. Kaj hočemo. Solnce ima svoje muhe... Vsaj fotografiji se navadno izgovarjajo s tem...

In kako bo čez 14 dni, ko bodo prvič večernice? To ti je pesjanska stvar. Če bodo v cerkvi sami svetniki — in še teh je malo v modernih cerkvah — kdo bo litanije pel? Pa so uganili ljudje, ki so čakali "ne pod lipo, ker je ni" — kaj pa če gospoda ne bo? Ura se je že glasila na štiri... In gospod je pa tam nekje sredi pota ždel in nestrpno pogledoval, kdaj se bo odprla pot, ki jo je zgradil železni konj. Ej, duša krščanska: kar cesto ti zgrade, pa ne pomaga nič, če kolneš ali žvižgaš, poješ ali vriskaš... Če nočeš, čakati, laho greš peš. Pa hodi, in srečno pot... Ura se pa zato ne vstavi, če omnibus čaka, kdaj bo izvolil priti vlak...

Pa sem le prišel. Kar pred oltar. Nekam boječe se je molitev glasila po cerkvi, pa je vse bolj pogumna postajala. In — takole na skrivaj, saj veste da je grdo v cerkvi nazaj gledati, — sem le malo pokukal, kako in kaj. Daleč tja doli čez sredo cerkve so napolnili sedeže.

Pa se je oglasil nebogljencek. Oh, kako je bilo mami to nerodno! Tako si je želela, da bi otrok tiho bil... Upala je da ne bo v cerkvi neprilike z njim. Pa kaj hočete. Taki so vekavčki! No pa kaj bi! Pa naj po svoje Bogu hvalo da, tako pametna modra mame presodi. S takimi drobljančki bomo že potrpeti v cerkvi. Saj vemo, da je Jezus povabil, "da pustite male k meni".

In tako smo bili tudi s prvimi večernicami na Saavedri prav zadovoljni. Seveda je bilo v cerkvi prostora dovolj še tudi za tisto, ki so ostali doma...

Hladnik Janez.

Ob priliki Severjevega krsta na Saavedri.

Vatikan o uporu v Španiji

Rim, 29. julija.

Vatikan dobiva dnevno telegrame in obupna porečila iz Španije, iz katerih se razvidi, da so katoličani v Španiji zaradi nezaslišanih nasilstev komunistov in anarhistov v strašnem položaju.

Redovnike, ki se pečajo izključno s strežbo bolnikov in dobrodelnostjo, so postreljali in poklali, oziroma jih kolkajo kar v masah. Roparska krdela, očitno nahujskana od komunističnih in anarhističnih voditeljev, pa po vsej deželi plenijo in zažigajo cerkve. Vlada sama zaplenuje samostane, župnišča in katoliške društvene domove pod pretvezo, da mora v njih nastanjevati čete. Duhovniki in katoliški laiki, ki se upirajo, riskirajo življenje. Veliko jih je zaprtih. Če so v španski levičarski vladi še kakšni elementi, ki se protivijo takemu terorju proti cerkvi, ki državljanske vojske ni nič kriva, so popolnoma brez moči pred takozvanimi akcijskimi četami in akcijskimi sovjeti, ki so si postavili za cilj, da iztrebijo iz Španije vsako sled katoliške vere.

Vatikan ne more posredovati, ker je zveza z Madridom zelo težka in neredna in ker bi eventuelne odredbe centralne vlade komaj dospele na krajevna oblastva. Na drugi strani pa Vatikan absolutno noče stopiti v zvezo z voditelji vstašev, čeprav so Cerкви prijazni, ker noče Vatikan storiti ničesar, iz česar bi se moglo sklepati, da odobrava upor, katerega mora obsojati na sebi tako iz načelnih kakor iz taktičnih razlogov. Laž je, da bi bilo uporne čete v južni Kastilji ali pa v Navarri v kakšni zvezi z Rimom. To laž so si gladko izmislili komunisti, da dobijo opravičbo za barbarsko preganjanje cerkve. Pač pa je italijanska oblast dala svojim ladjam povelje, da kolikor mogoče vkredujejo tudi duhovnike in redovnike, da jih rešijo pred nevarnostjo izgube življenja. Isto naredbo pa so dobile tudi angleške in celo francoske ladje, ker so vse vlade prepričane, da so duhovniki nedolžna žrtev sovjetskega sovraštva proti veri. Italijanske ladje so vkreale tudi dva škofa, in sicer saragonskega nadškofa Vidala Baraquera in barcelonskega škofa Jiriza.

"Osservatore Romano" piše, da je državljanska vojna v Španiji nudila tragično in barbarsko pretvezo, da pobijajo duhovnike ter požigajo cerkve in samostane. "Nimamo več opraviti z vlado v Madridu ali diktaturo vstašev, ampak s komunističnimi tolkami, ki so si prisvojila oblast. V Kataloniji je Evropa dospela na zadnjo postajo križevca pota španskega katolicizma, na kateri se je treba odločiti, ali hoče korakati Evropa s človeštvom ali proti njemu".

Tega ne razumejo vsi..

Pekel imamo... Samo trpljenje... Žena bolna, mož brez dela... In otroci? Sam Bog ve, koliko bridkosti je s temi. Samo mati in oče vesta, koliko je z njimi trpeti treba.

Obupal bi marsikdo, in se to tudi zgodi... Tisti, ki ne razume, zakaj je življenje tako, in zakaj trpeti mora...

"Drugim se pa na vse strani dobro godi"... Če se?... Nemara je pa samo videz tak. Tega namreč nihče ne čuti, kaj drugi v svojem srcu nosi.

Saj se je vrgel v morje mož steškimi milijoni... Zakaj? Da zakaj? Zakaj mu je bilo življenje pretežko?

"Kdor je žejen, naj pride k meni in pije!" je klical neki dan Gospod Jezus. In danes kliče prav tako. Mnogi, razočarani nad svetom, slišijo ta glas. In pridejo in prisluhnejo Njegovi besedi: kakor ona sestra v Betaniji, in razumejo, zakaj je življenje trpljenje. Upanje jim zraste v srcu, tako močno in silno, da jim v nesreči in bedi s tolažbo in veseljem napolni srce... Njim, ki razumejo, da "življenje ni praznik... da je delaven dan, od zore do mraka rosan in potan..."

Da je delaven dan — za večno plačilo v nebesih!

Mnogi, premnogi pa so obrnili le v tla svoj pogled, in želje jim ne segajo kvišku, ne dotaknejo se večnosti in — nobenega upanja ni, nobene tolažbe v trpljenju. In nosijo pekel v srcu, brez utehe ob spoznanju Večne Božje Pravice — ki šele s smrtjo vse razlike izravnovati začne. In kličejo po pravici na zemlji, ki je ni... Trpljenju izgoniti se ne morejo, in ne vedo zakaj trpe. Bridkost jim je zato še podvojena...

Da bi vsi zaslišali klic iz višine!

Pa smo duhovniki, nevredni znanilci Jezusovega nauka — kakor zastarel, radijski zvočnik, ki čudno zoperno naredi najlepšo pesem... Da poslušalce kar v ušesa bali...

In še take moje besede, vsi naši slišati ne morejo, in nekatere slišati nočejo...

Vem, da je dobrih, plemenitih duš, ki to duhovno stisko čutijo in bi radi kaj pomagali, če bi vedeli kako.

Vsem Vam, ki to plemenito željo imate, da bi pomagali našim rojakom v največji stiski, — v tej dušni stiski, ki človeka v času in večnosti nesrečnega naredi — naj velja moja prošnja, da moje delo podprete.

In kako?

S svojo molitvijo in s svojim trpljenjem in žrtvami.

Nevernim ljudem se ta stvar neverjetna in smešna zdi. Mi pa vemo iz nauka božje modrosti in iz stoletnihkušenj, da dobra, plemenita krščanska duša lahko toliko in več kot misijonar sredi dela za božje kraljestvo stori! Doma, pri svojem vsakdanjem delu, ko svoje stanovske dolžnosti vrši, ko svoje delo Jezusu v apostolske namene daruje, ko se zatajuje, ko svoje težave vdano prenaša.

Tudi moje delo bo tukaj malo trajnega sadu obrodilo, če ne bo takih duš, ki boste s svojimi molitvami in žrtvami doprinali. Satan ne pusti nikogar zlepa iz svojega objema. Z zmotami zaslepljene in s poželjivostjo zamrežene jih drži in se proti mojemu delu bori. Že so se oglasili taki, ki moje delo ovirati hočejo. S podtikanjem slabih namenov, zavijanjem in potvarjanjem besed, z lažjo in nasprotovanjem... Nekateri tudi taki, ki nevede satanovemu kraljestvu služijo...

Proti takim silam peklenskim imamo le v molitvi in v žrtvah uspešno orožje.

Kdor ima res to plemenito željo, da bi kaj doprinesel k večni sreči naših rojakov in jim posredoval tudi to, da bodo več zadovoljnosti in miru v svojih srcih nosili, naj se mojemu apostolskemu delu pridruži. Nekoč apostoli niso mogli satana izgnati iz obse- denca. Ko so vprašali Jezusa za pojasnilo, jim je odgovoril: Te vrste hudobci se izganjajo le z molitvijo in postom.

Naj navedem nekatere take prilike, ki jih je obilo vsak dan:

Brez poležavanja skoči zjutraj iz postelje,
ne vzemi si v usta ničesar, kadar so grenka,
odreci se kaki slaščici,
brez odlašanja opravi delo, ki ti je zoperno,
ne godrnjaj proti trpljenju,
ne odpri ust, kadar se ti vsiljuje zbadljiva beseda,
potrpi s sičnimi ljudmi,
obrzdaj svoje oči in ušesa!
Stopi pozdraviti Jezusa, kadar mimo cerkve greš.

Vse, kar ti je težko, kar z žrtvijo storiš, če imaš pri tem željo da Jezusu daruješ za zveličanje slovenskih duš!

In naj povem še eno resnico — malo skrivnost!

Take žrtve, kot sem jih navedel so ključ do človekove sreče. Kar poskusi! Vsakdo se lahko prepriča, da človek v ničemer ne najde več notranjega miru in zadovoljstva, kot v takih zatajevanjih samega sebe. Kdor žrtvuje Jezusu svoja nagnenja, kdor se iz ljubezni do Njega odreče svojim željam, prejme kar takoj v svoje prijetno plačilo ono notranje veselje in mir.

Spet imaš nemara kako veliko željo? Prosiš in moliš, pa vse zastonj. Ključ, s katerim se da odpreti molitvam pot do Boga so zatajevanja, kot sem jih navedel zgoraj.

Na ta način — z molitvijo, ki spremlja tvoje delo z žrtvami svojih nagnenj, lahko deluje vsak. Nima vsak take besede, da bi jo koristno zastaviti mogel, nima vsak veljave, da bi na koga uplivati mogel, vsak pa ima svoje srce, in v tistem svojem srcu, kjer nihče drugi videl nebo, razen Jezusa, kateremu daruješ, moreš doprinesati plamenite žrtve. Morda majhne in neznatne same po sebi. A velika, sveta misel, ki te vodi napravi iz tvoje žrtvice orožje, s pomočjo katerega bomo vršili uspešen boj proti kraljestvu teme.

Slovenski kaplan.

Če češ izkusiti koga,
zanj stori kaj — stvar mi je znana
Hvaležnost kaže ti moža!
A čednost ta je — bela vrana.

Ne gori in ne doli se
mož pošten nikdar ne dobriča
Za pravo on nikoli se
Plašan viharju ne umika.

Če vero vzameš, kaj mu daš,
Da bi v tolažbo njemu bilo?
Za glavo znanost pač imaš,
A to ni srečo tolažilo.

Duhovni mož, naroda sin!
Skrb zanj je tebi izročena.
Težav njegovih, bolečin
Neznana tebi ni nobena.

Zdaj nove pesmi se pojo,
čuj borna koča, čuj palača!
Na delo vsi, potem ne bo
Ne bogatina, ne berača.

Pravično se ne zdi mi to,
Oj množica potrpežljiva!
Poti se jih in orje sto,
a žanje eden in uživa.

Kaj nisva delavca oba?
Z glavo jaz delam, ti pa z dlanjo,
Kedo zastonj kaj nama da?
Za jed se trudiva vsakdanjo.

Ti siromak se ne bojiš.
Ko se ti bode zvečerilo,
po delu truden zamižiš.
Tam gori čaka te plačilo.

Josip Stritar.

NI K A R N E P O Z A B I

DENAR POŠLJEŠ DOMOV

hitro in z najmanjšim stroškom

VLOZIŠ GA V NAJBOLJŠO HRANILNICO

kjer je varen in Ti daje dobre obresti!

**NAJCENEJE KUPIŠ LADJSKE PREVOZNE
KARTE**

za najboljše in najhitrejše ladije katerekoli družbe po
resnično niskih cenah!

Vse to nudi edino

priznani prijatelj Slovencev v Argentini

Slovenski Oddetek

Banco Holandés Unido

SUCURSAL BUENOS AIRES

CANGALLO 360

(dokler ne dogradimo lastne hiše na 25 de Mayo in
Bartolomé Mitre).

Vaša lastna korist zahteva da se posvetujete
z nami osebno ili pismeno, na kar vam bomo
radevolje takoj odgovoriti.

Najzamenitejša točka na slovenskih tleh je nedvomno staročastitljevi stiški samostan belih menihov.

Leta 1132 so prišli beli menihi iz Runa pri Gradcu in nedeleč od Višne Gore začeli z graditvijo samostana, ki je imel pozneje postati žarišče slovenske kulture. 1. 1136 je bila posvečena nova cerkev in je potem skozi stoletja odmevala tam pobožna molitev belih menihov, dokler ni Jožef II razpusil samostan, ki je bil pa spet obnovljen.

Stična je bila v turških časih trnjava, kjer so našli okoličani varno zavetje. Mogočni trdnjavski stolpi še danes pričajo o junaštvih s katerim se je boril samostan.

V času lakote je bila Stična pribežališče gladnim. Kriva opatova palica je pa dala zavetje tudi kmetu tlačanu, ki je prišel navskriž z vsemogočnim grofom. Le tisti je bil varen pred maščevalnostjo svetnih veljakov, ki se je zatekel pod opatovo palico.

Stiški menihi so bili tudi narodu učitelji. Učili so ne le zveličavne resnice svete vere, marveč tudi umnega kmetovanja in svetne izobrazbe. Prvi slovenski dramatik Linhart je izšel iz njihove šole. Stična je dala tudi dragocen dar "Stiški rokopis" ki spada med najstarejše pisane slovenske spomenike.

Zat je naravno, da je Stična dobila tudi častno mesto v slovenskem slovstvu. Proslavil jo je zlasti Jurčič, ki je prav blizu tam doma. Vsem Slovincem so znane povesti Zorčeve o "Belih menihih".

V času svetove vojne je postala Stična začasni sedež goriškega nadškofa.

Sedaj si je pa ta lep kraj in to častitljivo hišo zbral za svoje bivališče dr. Anton Bonaventura Jeglič, ljubljeneec vseh dobrih Slovencev.

Samostan ima veličastno cerkev Žalostne Matere Božje, ki je bila skozi stoletja pomočnica in tolažnica stiskanim. Ta cerkev je s svojimi 20 oltarji največja slovenska cerkev, in tudi po znamenitostih in umetninah spada med najhogatejše zgradbe na slovenski zemlji.

Prekmurski kotichek

Nekaj malo od dežele: Kje in kakšna je.

Mnogi čitalci so se mogoče začudili, da se piše o Prekmurju in ne o Slovenski krajini. Vendar bi to drugo ime bolje pasalo, ker naša Lendava, katera kak ena srebrna kača po celotni dolžini naše krajine teče, je pravi slovenski potok. Narod, ki biva kraj njega, je slovenski narod. Zgodovina in stare pripovedi nam kažejo, da se niso z menšim navdušenjem za svojo čast, vero in materni jezik branili kak drugi od naših bratskih pokrajin. Ali nije naš namen... polemiko od stvari voditi, ki ne slišijo sem, temveč naj ta kotichek služi, kak je namenjen: na spomin in spoznanje.

Sveta Helena na Pertoči — Prekmurje

Sedaj je kot službeno ime sprejet naziv Prekmurje, da se ne trče bojeati zamenjave z drugimi slovenskimi krajinami. Vzgodovini se s tem imenom imenuje namreč tudi Južna Stajerska in Dolensko na Kranjskem. Zato bojmo Prekmurci, kak nas že duga stoletja ostati Slovenci imenujejo.

Položaj dežele na meji treh držav je bio zmerom težki. Je ozka dežela a duga. Ker je del slovenske zemle, zato je zanje zračilno ime Prekmurci — ker leži onstran Mure.

Dežela se deli v dva dela: Goričko in Delensko. Goričko ima svoje središče v Gornji Lendavi, ki se ponaša s častitljivim starim gradom. Glavni kraj Dolenske je Murska Sobota, ki je obenem tudi prekmursko politično - gospodarsko in kulturno središče. Ima svojo gimnazijo in moderno bolnico, je sedež glavarstva za celo Prekmurje. Mesto šteje 6000 prebivalcev. Je važnoprmetno središče z vlaki z Ljubljane in Zagreba na Ogrsko in Avstrijo.

Mesto je polno trgovin. Dočim je ostala Slovenija prosta Židov, imajo v Prekmurju oni veliko besedo v trgovini. Ali mnogi od naših so jako pridni trgovci in obrtniki, ki so se tudi modernizirali, tak da tudi tam mala industrija sakši dan bole raste.

Od Maribora do Prekmurja je z vlakom 3 ure vožnje (80 km.) in do Zidanega Mosta (nad Ormož) so neke štiri ure.

L. A. Lah.

Slovenia nekdanj in sedaj

Največji obseg je imelo slovensko ozemlje kmal po naselitvi Slovencev v 9. stoletju. Slovenska zemlja je segala takrat na zahodu do Trsta, Krmina, Čedadu in Humina, dalje do izvirov Drave, Mure, Aniže in Travne v sedanji Avstriji, na severu do Donave in še čez, na vzhodu pa do Bakonjskega lesa in Blatnega jezera. Dočim je naša zahodna meja ostala do novjših časov v glavnem nespremenjena, se je severna meja pomaknila daleč proti jugu in tudi na vzhodu v Panoniji smo izgubili precej ozemlja. Ko je bilo največje, je merilo slovensko ozemlje okoli 170,000 kv. kilometrov, to je le malo manj, kot bivša kraljevina Srbija pred svetovno vojno. Ker meri današnje strnjeno slovensko ozemlje le okoli 24,000 kv. kilometrov, smo torej Slovenci v zadnjem tisočletju izgubili približno dve tretjini zemlje. Seveda je bilo naše ozemlje ravno v goratih alpskih predelih le zelo redko poseljeno, glavni vzrok našim izgubam pa je bila nevarna prehodna lega in zemljepisna razkositost naše zemlje, ki jo še danes tako bridko občutimo.

Grozote španske revolucije

Posebni poročevalcec danskega lista "Politiken" piše s španske meje: "Včeraj se mi je posrečilo prodreti v San Sebastian. Mesto je podobno velikanski mrtvašnici.

Najbolj so me pretresli strašni ženski bataljoni rdeče milice, ki so povsod stali v krvavordečih srajeih s puškami v rokah.

Spet so se pojavile hijene izza francoske revolucije!

Nato opisuje časnikar naskok žensk na neko vilo, ki so iz nje streljali fašisti. Gospodarja so z nepopisnimi surovostmi izvlekle na cesto in ga dobesedno preluknjale z revolverskimi streli. Nato so pobesnele ženske raztrgale njegovo truplo na kose.

Ženski bataljoni Rdeče armade so ustanovili več revolucijskih tribunolov in naglih sodov, ki izvajajo strahotno sodstvo in obsojajo celo svoje lastne, nepriljubljene pristaše. Nešteto ljudi so že usmrtili ti ženski tribunali. "Corriera della Sera" opisuje strahotne prizore, ki so se pojavljali pri izropanju cerkve sv. Janeza v Barceloni. Okostnjake redovnic, ki so počivale v cerkveni grobnici, je nečloveška draba postavila na cesto in jim z ostudnim našemljenjem dajala cigarete v usta.

Ko so navalili na slavno romarsko cerkev v Belemu pri Barceloni, so ondotnega duhovnika in cerkvenika razrezali na kose in so razstavili poedine kose trupel po raznih delih mesta.

Dogodki v Španiji niso več politični, marveč so le estudna groteska morije in okrutnosti!

Nepopisne grozovitosti tujskih legij.

Južno in južnozahodno San Sebastian so bile včeraj (27. julija) ves dan, med ploho, nevihto in gromom strahovite borbe za mesto. Najhujše je bilo ob prelazu Oyarzen, ki tvori ključ za v San Sebastian. Po besnih napadih upornikov so vladne čete prisilili, da so se utaborile v cerkvi, kjer so se uspešno branile, dokler ni prišla pomoč. Na obeh straneh so se vojskovali čim bolj okrutno. Tujski legionarji in Maročani, ki so bili v vrstah upornikov, in prav tako rdeči miličniki vlade so z ujetniki postopali nepopisno barbarske. Dobili so ukaz, da ne sme ostati živ noben ujetnik in živim komunistom naj takoj porežejo glave. — Pri San Sebastianu so ujetnike strahovito mučili, preden so jih ustrelili. Tudi na križ so jih pribijali. Grozotne navade Maročanov se uporabljajo v španiji.

Neki legionar, ki je bil med onimi, ki so zasedli La Lineo, je izjavil: Dobili smo strog ukaz, da ne smemo pustiti nobenega ujetnika pri življenju in moramo obglaviti vse komuniste. — V La Linea so bili zaprti komunisti v skupinah po 20 mož — obglavljeni.

Listnica uredništva in uprave

Kdor Duhovnega Življenja ne dobiva v redu, naj to sporoči upravi.

Kder je menjal naslov, naj to javi.

Upravniške posle sta prevzela Gomišček Franc in Škalin Rudolf, ki sta pooblaščenata tudi za pobiranje naročnine.

Za tiskovni sklad se prispevali: Drufovka 4. p. Po 1. peso: Rohman, Seagni, Gomišček, Neimenovan, Kožuh, Kragelj, Neimenovana, Lah, Sulič, Kodrič, Pavlin; Podlogar 60 c.; Po 50 c.: Frančeskin, Ukmar, Sulčič. Drugi manjši zneski skupno 4 pese.

Nekateri se jeze, da me nikoli ne morejo doklicati na telefon. To je zato, ker imam kar tri službe in mi vsaka da delo izven moje sobe. Največ opravka imam v porodnišnici "Ramon Sarda" (Rondeau — Luca 2190, eno kvadro vstran od stanovanja), tudi v cerkvi sv. Antona je vedno kaj opravka. Zato sem gotovo doma le med pol 9 in 9 uro dop., od 12 do pol 12 ure pop. in po 7 uri zvečer (pa to že ni čisto gotovo). V sredo in petek me pa ni treba iskati. U. T. 61 - 4221.

Materam na porodu priporočim, da pridejo "kupit" v gori imenovano Maternidad, kjer bo takoj prilika za krst-seveda po slovensko za naše otroke — pa tudi oglasim se vedno, in kako branje prinesm mamicam, da preje čas mine.

Tudi postrežba je v tej hiši jako dobra, in "paesana del padre" tudi ni brez pomena.

Meni je s tem prihranjena pot za krščevanje v kaki drugi cerkvi, starišen pa skrb za otrokov krst.

Hladnik Janez

ČEMU PLAČEVATI STANARINO? Z ISTIM MESEČNIM OBROKOM SPLAČUJTE RAJŠI KUPNINO ZA LASTNI DOM!

Velika izbira hiš in parcel v V. Devoto, V. del Parque, V. Real itd.

Pišite — slovenski — po ponudbe in cenike!

Ali pa nas obiščite, da se prepričate osebno!

Antonio MARINO

Martillero Público

Av. SAN MARTIN 6102-36 — U. T. 50 (Devoto) 0971

GLAVNA PISARNA:

Cerkveni vestnik

Slovenska služba božja lepo napreduje. Na Avellanedi so se zavzeli in z veliko požrtvovalnostjo prispevajo, da se nabavi harmonij.

Na Saavedri je bil začetek božje službe prav lep. Tudi pri večernicah 16. avgusta je bila vdeležba lepa. Do 200 oseb.

Na Paternalu: "pa raste grmovje in zelene trave...". Prosim tiste, ki vam je najbliže na Paternal, da se potrudite in tako daste primerno vdeležbo.

Ta mesec se prične tudi slovenska služba božja v Villa Devoto in sicer bo v kapeli v Versailles. To je na višini 5900 Nogoya na esquini Bruselas in Mareo Sastre (Nogoya teče mimo kaznilnice). Kapela je dobro kvadro čez F. C. P.

Prvič bo slovenska služba božja 27. sept. ob pol 11 h. Prosim vse prijatelje lepega petja, iz devotovskega dela, da se žrtvujejo in pripravijo in lepo zapoje ta dan. Naj bo v božjo čast, pa bo tudi slovenskemu imenu v ponos.

Služba božja se bo nadalje vršila tako, da bo vsako četrto nedeljo v mesecu ob pol 11 h. maša, vsako drugo nedeljo v mesecu pa ob 4 h. pop. večernice v cerkvi Versailles.

Božja služba v septembru:

- 6. sept. maša ob pol 11 h. na Saavedri
- 13. sept. maša na Avellanedi ob 10 h.
večernice ob 4 h. na Paternalu.
- 20. sept. maša na Paternalu ob 10 h.
večernice na Saavedri ob 4 h.
- 27. sept. maša v Villa Devoto ob pol 11 h.
večernice na Avellanedi ob 4 h. pop.

Služba božja se vrši:

Na Saavedri v cerkvi kolegija (Av. del Tejar)

Na Avellanedi v kapeli na Manuel Estevez 630.

Na Paternalu, Avenida del Campo 1653.

V Villa Devoto (Versalles) Mareo Sastre št. 6115.

KRŠČENI SO BILI:

Fran Emilij Sever na Saavedri.

Marta Mislej

Rikard Bogomir Zidar in

Hilda Marija Pečenko v kapeli porodnišnice Ramon Sarda.

VILLA DEVOTO!

Prvič bo slovenska maša v Villa Devoto 27. sept. ob pol 11 h. v cerkvi Versailles (višina Nogoya 5900) Marco Sastre 6115.

Iz Plaza Once omnibus 31 gre eno kvadro vstran. Vlak iz Plaza Once 2 kvadri (postaja Versailles). Iz Liniersa je kakih 10 kvader. Omn. 72 in 68 pustita kakih 10 kvader vstran.

Poslej bo maša vsako četrto nedeljo v mesecu. Večernice pa vsako drugo nedeljo v mesecu.

V LUJAN!

Novembra se bo vršilo skupno slovensko romanje v Lujan.

Mislite že sedaj na to. Odidemo zjutraj z vlakom. Tam bo sv. maša in prilika za spoved. Sveda v nedeljo!

SLOVENSKA KROJAČNICA IN TRGOVINA

z manufakturnim blagom po konkurenčnih cenah.

Priporoča se: Sebastian Mozetič

Buenos Aires

Osorio 5025 (La Paternal)

Slovenska kulturna kronika

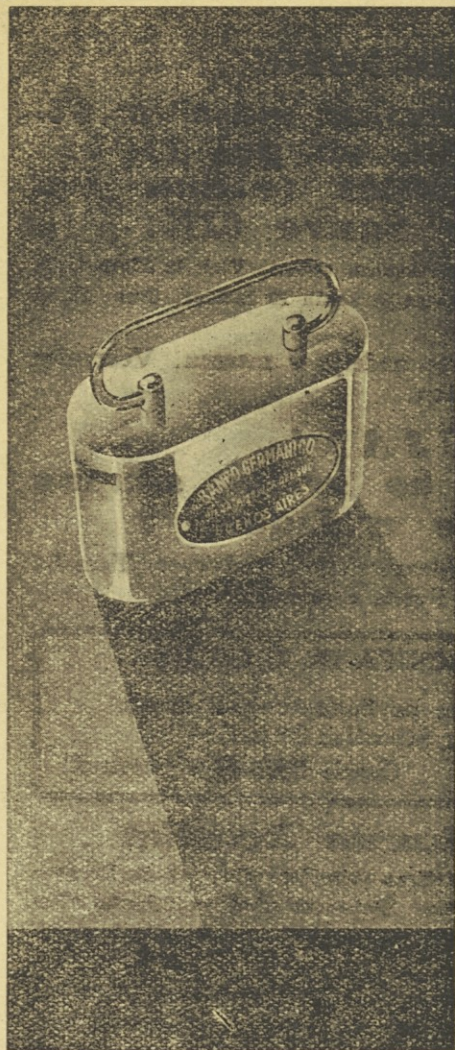
9. aug. se je vršila dobro pripravljena prireditev Slovenskega Prosvetnega društva v spomin sedme obletnice. Dobro so predstavili burko "Vozel". Bilo so nekatere deklamacije. Najlepše pa je bilo petje. Dvorana dobro zasedena.

15. aug. je v Rosariju slavilo društvo "Triglav" svojo šesto obletnico. Na programu je bila poleg burke "loterist" in nekaterih drugih točk, tudi kastiljanska predstava "Calumnia".

16. aug. je bila prireditev Gosp. Podp. Društva v Villa Devoto. Na programu veseloigra "Kje je meja", petje in otroški nastopi. Vdeležba je bila obilna. Občinstvo jako zadovoljno.

15. aug. je v Malagueni praznovalo podporno društvo "Slavija" svojo petletnico. Slovenska naselbina šteje tam 40 ljudi.

23. aug. je društvo Tabor pripravilo posrečeno veliko prireditev. Poleg igre "Scampolo" (odrezek) je bilo na programu zelo uspešnih pevskih točk in deklamacije. Številno občinstvo je bilo s prireditvijo zelo zadovoljno.

**VPRAŠANJE
PRIMERNEGA
DARILA REŠENO**

Zaroka
Poroka
Štorklja
Prvi dan v šolo
Dobro spričevalo
Sv. Miklavž
Božič
Novo Leto
Sv. Trije Kralji
Rojstni dan
God

Hranilček in hranilna
knjižica naše banke z
začetno vlogo od PET
PESOV je najprimer-
nejše darilo v sedanjih
težkih časih, in ob
enem najtrajnejši spo-
min na darovalca.

Banco Germánico

DE LA AMERICA DEL SUR

Av. L. N. Alem 150 - BUENOS AIRES - 25 de Mayo 149-59

**HRANILNICA - DENARNE POŠILJKE -
VOZNE KARTE - IZSELJENSKA POŠTA**